

Daniels bok - nummer hundre og syttito

Fatimas skygge: Å avdekke den sataniske innflytelsen bak Den katolske kirkes profetiske syner

Jeff Pippenger

2024-04-02

Fatimas profeti var Satans forberedende verk for å berede Den katolske kirke til å overgi sin organisasjon til ham når han utgir seg for å være Kristus, for den er «mesterverket i Satans makt — et monument over hans bestrebelser på å sette seg selv på tronen for å herske over jorden etter sin vilje». De som ikke vil dra nytte av det profetiske vitnesbyrd som identifiserer Fatimas rolle i å lede katolisismen, på grunn av sin uvillighet til å tro på Satans evne til å utføre mirakler, gjør seg selv til bytte for bedrag. Fatimas profeti omhandlet den indre striden innen katolisismen og katolisismens krig mot ateismen.

Katolisismens krig med ateismen er emnet for vers førti i Daniel elleve. Illustrasjonen av denne kampen begynte i 1798, i vers førti. Den begynte med slaget der Napoleon, kongen i syd, tok paven til fange i 1798, og vitnesbyrdet i verset ender deretter med at kongen i nord feier bort kongen i syd i 1989. Innenfor denne historien (1798 til 1989) er de to motstanderne i 1917 og 1918 hver for seg merket med profetisk symbolikk, som knytter begge deres vitnesbyrd sammen, samtidig som versets overordnede tema bevares. Fatima-profetien er uten tvil en satanisk profeti, men den er et emne i Guds profetiske Ord, og er derfor historie som skal forstås rett.

«Den eneste trygghet for sjelen i denne tid er ved hvert skritt å spørre: Hva sier Herren til sin tjener? Herrens ord varer evig. Bibelen skal være vår veiledningsbok, og i stedet for å rådføre oss med menneskers visdom og godta endelige dødeliges påstander som guddommelig sannhet, bør vi granske det sikre profetiske ord. Gud har talt, og hans ord er pålitelig, og vi må la vår tro hvile på et 'Så sier Herren.' Gud vil at vi skal studere de hendelser som finner sted omkring oss, og sammenligne dem med forutsigelsene i hans ord, for at vi skal forstå at vi lever i de siste dager. Vi vil ha våre bibler, og vi vil vite hva som er skrevet i dem. Den flittige elev av profetien skal bli belønnet med klare åpenbaringer av sannheten, for Jesus sa: 'Ditt ord er sannhet.'» Signs of the Times, 1. oktober 1894.

I den tredje stedfortrederkrigen, slik den er framstilt i vers tretten til femten i Daniel elleve, innføres den makten som opphører seg selv for å stadfeste synet. Dette verset ble oppfylt i år 200 f.Kr., da «romerne grep inn til fordel for den unge kongen av Egypt», og «fastslo at han skulle vernes mot den undergang som Antiokus og Filip hadde planlagt». Verset og historien fra 200 f.Kr. viser at like før søndagsloven, under forutsetning av å forsvare Putins svekkede etterfølger, på den tid da De forente stater og De forente nasjoner (Seleukos og Filip av Makedonia) har besluttet å ta de russiske territoriene og dele dem mellom seg til gjensidig fordel, vil det pavelige Roma (Tyrus' skjøge) begynne å spille sin musikk idet hun begynner å dra ut for å drive hor med jordens konger.

Året 533, og Justinians dekret, vil da bli gjentatt slik det profetisk er framstilt i Åpenbaringen kapittel tretten, vers to, som angir at dragen (det hedenske Roma) ville gi tre ting til pavedømmet.

Og dyret som jeg så, var lik en leopard, og dets føtter var som en bjørns føtter, og dets munn som en løves munn; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighet. Åpenbaringen 13:2.

Dragen, det hedenske Roma, gav sin «trone» (byen Roma) til pavedømmet i året 330, da Konstantin flyttet sin hovedstad til Konstantinopel. Klodvig gav sin militære «makt» til pavedømmet fra og med 496, og i 533 gav Justinian den sivile «myndighet» til pavedømmet. Fem år senere satte det hedenske Roma pavedømmet på tronen, slik det fremstilles i versene seksten, trettien og førtien i Daniel elleve. Når De forente stater vinner den tredje stedfortrederkrigen, vil pavedømmet ha beseiret Russlands kommunistiske makt, som er emnet for Fatima-profetien. Stedfortrederkrigene bærer sannhetens signatur, for alle tre slagene fullbyrdes ved en pavelig stedfortrederhær.

Den første og siste pavelige stedfortrederhær er De forente stater (frafallen protestantisme). Den midterste stedfortrederhæren er nazistene i Ukraina, som også var den katolske stedfortrederhæren mot det kommunistiske Russland under den andre verdenskrig. Det er tre verdenskriger, og det er tre stedfortrederkriger. Den andre krigen i både verdenskrigene og stedfortrederkrigene var nazismen. Den nåværende krigen i Ukraina er grensekrigen som først oppfylte vers elleve og tolv i slaget ved Rafia. Krigen i Ukraina blir nå fullbyrdet under tiden for det andre av islams tre anslag i det tredje ve, selv om islam ikke er involvert i den bestemte krigen.

Det første slaget var mot det åndelige herlige landet den 11. september 2001, og det siste av de tre slagene finner sted ved søndagsloven, og er igjen rettet mot det åndelige herlige landet. Det andre av islams tre slag i det tredje ve var mot det bokstavelige gamle herlige landet den 7. oktober 2023. Den krigen finner sted i nøyaktig det samme området der Ptolemaios seiret i slaget ved Rafia. Jesus uttalte at det i de siste dager ville være kriger og rykter om kriger.

Krigene som Jesus henviste til, finner sted i den historien hvor virkningen av hvert syn blir oppfylt, og det var Esekiel som nedtegnet dette faktum. I denne historien er ankomsten av islams tredje ve, det annet og tredje slag i stedfortrederkrigene, gjentakelsen av den amerikanske borgerkrigen, og gjentakelsen av den amerikanske revolusjonskrigen representert. Disse krigene fullbyrdes i løpet av historien om beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen, og ved den snart kommende søndagsloven vil Herren oppreise sin hær som et banner idet den endelige, tredje verdenskrig begynner, og idet islam i det tredje ve intensiverer sitt opprør mot nasjonene.

Og de skal høre om kriger og rykter om kriger. Se til at de ikke blir forferdet; for alt dette må skje, men enden er ikke ennå. For folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike; og det skal være hungersnød og pest og jordskjelv på forskjellige steder. Alt dette er begynnelsen til veene. Matteus 24:6–8.

I beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen blir to klasser av Guds folk definert ved sin evne til å se og høre.

Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser, men ikke ser, og hører, men ikke hører og heller ikke forstår. Og på dem blir Esaia's profeti oppfylt, den som sier: Med hørsel skal dere høre og ikke forstå, og mens dere ser, skal dere se og ikke fatte. For dette folks hjerte er blitt

sløvt, og deres ører hører tungt, og sine øyne har de lukket, for at de ikke noen gang skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg, så jeg kunne lege dem. Men salige er deres øyne, for de ser, og deres ører, for de hører. Matteus 13:13–16.

I denne tidsperioden, som begynte den 11. september 2001, sa Jesus: «Dere skal høre om kriger og rykter om kriger.» I Åpenbaringsboken representerer Johannes dem som hører Kristi røst.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en høy røst, som av en basun. Åpenbaringen 1:10.

«Røsten» han hørte, var «som en basun», og en basun er et symbol på krigføring, og han hørte røsten bak seg. Han vendte seg da om for å se røsten.

Og jeg vendte meg om for å se røsten som talte med meg. Og da jeg hadde vendt meg, så jeg sju lysestaker av gull; og midt iblant de sju lysestakene så jeg en som lignet Menneskesønnen, kledd i en kjortel som nådde ned til føttene, og om brystet var han omgitt med et belte av gull. Hans hode og hans hår var hvitt som hvit ull, som snø; og hans øyne var som en ildslue; og hans føtter lignet skinnende malm, som om de glødet i en ovn; og hans røst var som lyden av mange vann. Og i sin høyre hånd hadde han sju stjerner; og ut av hans munn gikk et skarpt tveegget sverd; og hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft. Og da jeg så ham, falt jeg ned for hans føtter som død. Og han la sin høyre hånd på meg og sa til meg: Frykt ikke! Jeg er den første og den siste. Åpenbaringen 1:12–17.

Synet av Kristus som Johannes så da han vendte seg for å se stemmen, var det samme synet som Daniel så i kapittel ti, det samme synet som Jesaja så i kapittel seks, og det samme synet som Paulus så da han så de sju tordenenes historie.

«Ydmykhet er uatskiljeleg frå hjartetts heilagdom. Dess nærare sjela kjem Gud, dess fullstendigare blir ho audmjuka og bøygd. Då Job høyrde Herrens røyst ut or stormvinden, utbraut han: «Difor tek eg alt attende og angrar i støv og oske.» Det var då Jesaja såg Herrens herlegdom og høyrde kjerubane ropa: «Heilag, heilag, heilag er Herren, hærskarane sin Gud,» at han ropa ut: «Ve meg, det er ute med meg!» Daniel seier, då den heilage sendebodet vitja han: «Mi kraft svann, og mi vene skapnad vart vend til øydelegging i meg.» Paulus, etter at han var rykkt opp til den tredje himmelen og hadde høyrtd ord som det ikkje er tillate for eit menneske å tala, omtala seg sjølv som «mindre enn den minste av alle dei heilage». Det var den elska Johannes, han som låg attmed Jesu bryst og såg hans herlegdom, som fall ned for engelen som ein død. Dess nærare og meir uavlateleg vi skodar vår Frelsar, dess mindre skal vi sjå i oss sjølv som vi kan gje vår tilslutning.» Signs of the Times, 7. april 1887.

Da Gabriel tydet synet for Daniel, fremholdt han de profetiske begivenhetene i kapittel elleve. Disse begivenhetene er beskrivelsen av krig, og i fremstillingen av disse krigene forårsaket det kausative synet av den feminine «mareh», uttrykt som «marah», at Daniel ble forvandlet til Kristi bilde. Når Kristus sier at dere skal høre om kriger og rykter om kriger, peker Han på de krigene som er fremstilt i Daniels bok kapittel elleve. Han viser videre at for å se synet som får den som betrakter det til å bli forvandlet til Hans bilde, må du vende deg om, for røsten er bak deg. Krigene som fremstilles i Daniel 11, er beskrivelser av kriger som har funnet sted i tidligere historie. Ved å

høre om disse krigene i fortiden blir et menneske undervist om den historien som nå finner sted, men bare dersom vedkommende har øyne å se med og ører å høre med.

Da Esekiel nedtegnet at det skulle komme et tidspunkt da synet ikke lenger ville bli utsatt, stod dette i forbindelse med Esekiels syn av den himmelske helligdom, hvor Esekiel blant annet så «hjul inne i hjul», som Søster White identifiserer som det sammensatte samspillet mellom menneskelige begivenheter.

«Ved elven Kebars bredder så Esekiel en stormvind som syntes å komme fra nord, «en stor sky og en ild som slo sammen i seg selv, og et skinn var omkring den, og ut fra dens midte var det likesom fargen av rav.» En mengde hjul, som skar inn i hverandre, ble beveget av fire levende vesener. Høyt over alle disse «var det noe som lignet en trone, å se til som en safirstein; og over det som lignet tronen, var det noe som så ut som en mann høyt der oppe.» «Og i kjerubene viste det seg under vingene deres noe som lignet en menneskehånd.» Esekiel 1:4, 26; 10:8. Hjulenes oppbygning var så sammensatt at de ved første øyekast syntes å være i uorden; men de beveget seg i fullkommen harmoni. Himmelske vesener, oppholdt og ledet av hånden under kjerubenes vinger, drev disse hjulene frem; over dem, på safirtronen, var den Evige; og omkring tronen var en regnbue, symbolet på guddommelig miskunnhet.»

«Slik de hjullignende innviklede mekanismene var under ledelse av hånden under kjerubenes vinger, slik er også det innviklede samspill av menneskelige begivenheter under guddommelig kontroll. Midt i nasjonenes strid og larm leder Han som troner over kjerubene, fremdeles jordens anliggender.»

Historien om de nasjoner som, den ene etter den andre, har fylt den tid og den plass som ble dem tilmålt, idet de ubevisst vitnet om den sannhet hvis betydning de selv ikke kjente, taler til oss. For hver nasjon og for hvert menneske i dag har Gud fastsatt en plass i sin store plan. I dag blir mennesker og nasjoner målt med loddsnoren i hånden på Ham som ikke gjør noen feil. Alle avgjør ved sitt eget valg sin skjebne, og Gud styrer over alt for å virkeliggjøre sine hensikter.

Den historie som den store JEG ER har opptegnet i sitt Ord, idet han sammenfører ledd etter ledd i den profetiske kjede, fra evigheten i fortiden til evigheten i fremtiden, forteller oss hvor vi står i dag i tidsaldrenes rekke, og hva som kan ventes i tiden som kommer. Alt det som profetien har forutsagt skulle skje, inntil den nåværende tid, er blitt nedtegnet på historiens sider, og vi kan være forvisset om at alt det som ennå skal komme, vil bli oppfylt i sin orden.

«Den endelige omstyrtelsen av alle jordiske herredømmer er tydelig forutsagt i sannhetens ord. I profetien som ble uttalt da dommen fra Gud ble avsagt over Israels siste konge, gis budskapet.» Education, 178, 179.

De innfløkte hjulene som ved første øyekast synes å være i forvirring, er det innfløkte samspillet i de menneskelige begivenheter slik de fremstilles i nasjonenes strid og larm. Den historien som Kristus har utmerket i sitt Ord, forteller oss hvor vi befinner oss, og ved å gjøre det identifiserer den det endelige omstyrtelse av alle jordiske herredømmer. Beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen er der virkningen av ethvert syn blir oppfylt, og innenfor denne historien

representerer hjulene krigene og ryktene om kriger som Kristus identifiserte som «veenes begynnelse». Veenes begynnelse tok til den 11. september 2001, for det var da beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen begynte, og beseglingsengelen setter sitt merke på dem som sukker og roper over de vederstyggeligheter som blir gjort innenfor menigheten og landet.

Krigene i landet frembringer sorg hos dem som ser og hører hva disse krigene representerer. Beseglingens historie identifiserer det endelige omstyrtelsen av alle jordiske riker, og omstyrtelsen av disse rikene er blitt sporet i fortidens profetiske historie. Da Jesaja, i kapittel seks, så det samme synet som Johannes, Daniel, Ezekiel, Job og Paulus, meldte han seg villig til å frembære budskapet for den tiden, men han spurte hvor lenge han ville behøve å frembære budskapet?

Da hørte jeg Herrens røst si: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Her er jeg; send meg. Og han sa: Gå og si til dette folket: Hør stadig, men forstå ikke; se stadig, men erkjenn ikke. Gjør dette folkets hjerte fett, og gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne, for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg og bli helbredet. Da sa jeg: Herre, hvor lenge? Og han svarte: Inntil byene ligger øde uten innbygger, og husene uten mennesker, og landet er fullstendig lagt øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og det er stor forlatthet midt i landet. Jesaja 6:8–12.

Svaret Jesaja fikk, var at han måtte forkynne budskapet inntil «landet blir fullstendig ødelagt». Beseglingens budskap blir gitt i krigens tid, og krigen blir uttrykkelig identifisert som tolkningen av «marah»-synet som profetene alle skuet. Det ytre budskapet er utformet for å frembringe en indre erfaring, men bare for dem som «vil høre».

Forbindelsen mellom pavemaktens stedfortredende hær av nazister i den andre verdenskrig, stemmer, linje på linje, overens med den andre stedfortredende hæren i den andre stedfortrederkrig, og den andre verdenskrig selv stemmer overens med den andre stedfortrederkrig. Forbindelsen mellom den andre stedfortrederkrig og grensekrigen ved Rafia, som nå gjentas i Ukraina, er geografisk forbundet med islams andre angrep i det tredje ve, som begynte 7. oktober 2023, og representerer profetiske hjul innenfor hjul.

I 1999 ble det utgitt en bok skrevet av John Cornwell. John Cornwell var på den tiden Senior Research Fellow ved Jesus College i Cambridge i England, og han var en prisbelønt journalist og forfatter. Boken behandlet rollen til biskopen av Roma som regjerte under andre verdenskrig. Boken begynner med den fremtidige pavens bestefar, som var høyre hånd for pave Pius IX, kjent som Pio Nono. I 1849 angrep en republikansk mobb Vatikanets eiendommer, og pave Pius IX flyktet fra byen Roma. Mannen han tok med seg i eksil, var Eugenio Pacellis bestefar. Eugenio Pacelli var barnebarnet til pave Pius IXs høyre hånd, og han ble senere Pius XII, og boken om Eugenio Pacelli fikk tittelen Hitlers pave, den hemmelige historien om Pius XII.

I boken undersøker Cornwell i hvilken grad pave Pius XII, tidligere kardinal Eugenio Pacelli, var klar over og reagerte på naziregimets forfølgelse av jøder under andre verdenskrig. Han påviser at Pius XIIIs offentlige taushet og mangel på handling i fordømmelsen av Holocaust illustrerte hans umoralske lederskap under krigen.

Cornwell gir historisk kontekst for Pius XIIIs pontifikat, herunder hans diplomatiske bakgrunn og tidens komplekse politiske dynamikk. Han undersøker Vatikanets tilnærming til å håndtere Nazi-Tyskland. Cornwell fastslår at Pius XII unnlot å tale ut mot Holocaust og å gripe inn på vegne av de forfulgte jødene, for han hadde, som kardinal i 1933, fått i stand et konkordat med Hitler som lovet katolsk underkastelse under Hitlers virksomhet.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Etter andre verdenskrig klarte noen nazistiske krigsforbrytere å unndra seg rettferdigheten ved å flykte til ulike land, deriblant flere i Sør-Amerika. De viktigste metodene de brukte for å unnsnippe og nå Sør-Amerika, omfattet:

Rotteruter: Rotteruter var hemmelige fluktruter opprettet av ulike organisasjoner, deriblant Den katolske kirke og sympatiserende etterretningstjenester, for å hjelpe nazister og andre flyktninger med å unnsnippe Europa. Disse rutene innebar ofte bruk av falske identiteter, forfalskede dokumenter og smuglernetverk for å legge til rette for deres ferd til trygge tilfluktssteder, deriblant Sør-Amerika.

Forfalskede dokumenter: Mange nazistiske flyktninger skaffet seg forfalskede pass, visa og andre reisedokumenter for å skjule sin sanne identitet og unngå å bli tatt. De brukte disse dokumentene til å reise gjennom nøytrale eller sympatiserende land før de nådde Sør-Amerika.

Myndighetenes medvirkning: I noen tilfeller vendte sympatiserende embetsmenn i søramerikanske land det blinde øyet til tilstedeværelsen av nazistiske flyktninger eller bistod dem aktivt med å unndra seg pågripelse. Enkelte regjeringer, særlig de med autoritære regimer som sympatiserte med nazistisk ideologi, gav disse personene tilflukt.

Juridiske smutthull: Noen nazistiske krigsforbrytere utnyttet juridiske smutthull eller lempelige utleveringslover i søramerikanske land for å unngå utlevering til Europa, der de ville bli stilt for retten for sine forbrytelser.

Samlet sett gjorde kombinasjonen av fluktruter, forfalskede dokumenter, myndighetenes medvirkning og juridiske smutthull det mulig for nazistiske krigsforbrytere å flykte til Sør-Amerika og unndra seg rettferdighet i mange år etter slutten av andre verdenskrig. ChatGPT, mars 2024.